HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

16 iulie 2015 *

„Trimitere preliminară — Mărci — Directiva 89/104/CEE — Articolul 5 — Produse care poartă o marcă puse în liberă circulație și plasate în regimul de suspendare a accizelor fără consimțământul titularului mărcii — Dreptul titularului de a se opune acestei plasări — Noțiunea «utilizare în comerț»”

În cauza C-379/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Gerechtshof Den Haag (Țările de Jos), prin decizia din 22 iulie 2014, primită de Curte le 7 august 2014, în procedurile

TOP Logistics BV,

Van Caem International BV

împotriva

Bacardi & Company Ltd,

Bacardi International Ltd,

și

Bacardi & Company Ltd,

Bacardi International Ltd

împotriva

TOP Logistics BV,

Van Caem International BV,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul M. Ilešič (raportor), președinte de cameră, domnul A. Ó Caoimh, doamna C. Toader, domnii E. Jarašiūnas și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: neerlandeza.

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru TOP Logistics BV, de G. van der Wal și de M. Tsoutsanis, advocaten;

— pentru Van Caem International BV, de J. S. Hofhuis, advocaat;

— pentru Bacardi & Company Ltd și Bacardi International Ltd, de N. W. Mulder, de R. E. van Schaik și de A. M. E. Voerman, advocaten;

— pentru guvernul francez, de D. Colas și de F. Gloaguen, în calitate de agenți;

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Rebelo și de N. Vitorino, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de F. Wilman, de F.W. Bulst și de L. Grønfeldt, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 5 din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92).

2 Această cerere a fost prezentată în cadrul a două litigii între TOP Logistics BV (denumită în continuare „TOP Logistics”) și Van Caem International BV (denumită în continuare „Van Caem”), pe de o parte, și Bacardi & Company Ltd și Bacardi International Ltd (denumite în continuare împreună „Bacardi”), pe de altă parte, respectiv Bacardi, pe de o parte, și TOP Logistics și Van Caem, pe de altă parte, cu privire la produse originale Bacardi care au fost introduse, fără consimțământul acesteia din urmă, în Spațiul Economic European (SEE) și au fost plasate pe teritoriul acestuia în regim de suspendare a accizelor.

Cadrul juridic

Directiva 89/104

3 Articolul 5 alineatele (1) și (3) din Directiva 89/104 prevedea:

„(1) Marca înregistrată conferă titularului său următoarele drepturi exclusive. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să utilizeze, fără consimțământul său, în cadrul comerțului:

(a) un semn identic mărcii pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care aceasta este înregistrată;

(b) un semn pentru care, din cauza identității sau a similitudinii sale cu marca și din cauza identității sau a similitudinii produselor sau serviciilor aflate sub incidența mărcii și a semnului, există în mintea publicului un risc de confuzie care conține riscul de asociere între semn și marcă.

[…]

(3) În temeiul alineatelor (1) și (2), poate fi interzis, inter alia:

[…]

(b) să se ofere produsele, să fie comercializate sau să fie deținute în acest scop, sau să se ofere sau să se furnizeze servicii sub acest semn;

(c) să se importe sau să se exporte produsele sub acest semn;

[…].”

4 Directiva 89/104 a fost abrogată prin Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (versiune codificată) (JO L 299, p. 25), care a intrat în vigoare la 28 noiembrie 2008. Cu toate acestea, având în vedere data la care s-au petrecut faptele, în litigiile principale se aplică în continuare Directiva 89/104.

Directiva 92/12/CEE

5 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială, 9/vol. 1, p. 129):

„Prezenta directivă se aplică la nivel comunitar următoarelor produse […]:

— […],

— alcool și băuturi alcoolice,

— […].”

6 Articolul 4 literele (b) și (c) din Directiva 92/12 prevedea:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[…]

(b) antrepozit fiscal: un loc în care bunurile supuse accizelor sunt produse, prelucrate, deținute, primite sau expediate în regim de suspendare a accizelor de către un antrepozitar autorizat în cadrul activității sale, sub rezerva anumitor condiții stabilite de autoritățile competente din statul membru în care se află antrepozitul fiscal;

(c) regim de suspendare: o procedură fiscală aplicată producerii, prelucrării, deținerii și circulației produselor, cu suspendarea accizelor

[…]”

7 Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 92/12 avea următorul cuprins:

„Produsele menționate la articolul 3 alineatul (1) sunt supuse accizelor în momentul producerii lor pe teritoriul Comunității, conform definiției din articolul 2, sau în momentul importului pe teritoriul în cauză.

«Importul unui produs supus accizelor» înseamnă intrarea acelui produs pe teritoriul Comunității […]

Totuși, dacă produsul este inclus într-o procedură vamală comunitară la intrarea pe teritoriul Comunității, se consideră că importul are loc în momentul în care produsul nu mai face obiectul procedurii vamale comunitare."

8 Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 92/12 prevedea:

„Accizele sunt exigibile în momentul punerii în consum […]

Punerea în consum a produselor supuse accizelor înseamnă:

(a) orice derogare, chiar și neregulamentară, de la un regim de suspendare;

(b) orice prelucrare, chiar și neregulamentară, a produselor în cauză în afara unui regim de suspendare;

(c) orice import al produselor în cauză, chiar și neregulamentar, în cazul în care produsele nu au fost incluse într-un regim de suspendare."

9 Potrivit articolului 11 alineatul (2) din Directiva 92/12:

„Producția, prelucrarea și deținerea produselor supuse accizelor, atunci când acestea nu sunt plătite, au loc într-un antrepozit fiscal."

10 Directiva 92/12 a fost abrogată începând de la 1 aprilie 2010, prin Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO 2009, L 9, p. 12). Cu toate acestea, având în vedere data la care s-au petrecut faptele, în litigiile principale se aplică în continuare Directiva 92/12.

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92

11 Articolul 91 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 955/199 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 1999 (JO L 119, p. 1, Ediție specială, 2/vol. 1, p. 200, denumit în continuare „Codul vamal") prevedea:

„Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității:(a)

a mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;

[…]"

12 Articolul 92 din același cod prevedea:

„(1) Regimul de tranzit extern ia sfârșit și obligațiile titularului se consideră îndeplinite atunci când mărfurile plasate sub acest regim și documentele solicitate sunt prezentate la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului respectiv.

(2) Autoritățile vamale încheie regimul atunci când sunt în măsură să stabilească, pe baza comparației datelor disponibile de la biroul vamal de plecare cu cele de la biroul vamal de destinație, că regimul a luat sfârșit în mod corect.”

13 Articolul 98 alineatul (1) din Codul vamal prevedea:

„Regimul de antrepozit vamal permite depozitarea într-un antrepozit vamal:(a)

a mărfurilor necomunitare, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;

[…]”

14 Codul vamal a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului Vamal Comunitar (JO L 145, p. 1). Cu toate acestea, având în vedere data la care s-au petrecut faptele din litigiul principal, mărfurilor menționate la punctul 19 din prezenta hotărâre li se aplica Codul vamal.

Litigiile principale și întrebările preliminare

15 TOP Logistics, denumită anterior Mevi Internationaal Expeditiebedrijf BV (în continuare „Mevi”), este o întreprindere care își desfășoară activitatea în domeniul depozitării și transbordării mărfurilor. Aceasta deține o autorizație pentru administrarea unui antrepozit vamal și a unui antrepozit fiscal.

16 Van Caem este o întreprindere care își desfășoară activitatea în comerțul internațional cu produse de marcă.

17 Bacardi produce și comercializează băuturi alcoolice. Ea este titulara a diverse mărci pentru aceste produse.

18 În cursul anului 2006, la cererea Van Caem, mai multe loturi produse de Bacardi, transportate spre Țările de Jos dintr-un stat terț, au fost depozitate la Mevi în portul Rotterdam (Țările de Jos).

19 Aceste mărfuri erau plasate în regimul vamal de suspendare a taxelor vamale de tranzit extern sau de antrepozit vamal, astfel de mărfuri fiind denumite „mărfuri T1”.

20 Ulterior, unele dintre mărfurile respective au fost puse în liberă circulație și au fost plasate sub regimul de suspendare a accizelor. Aceste mărfuri au părăsit astfel regimurile vamale suspensive reglementate la articolele 91, 92 și 98 din Codul vamal și au fost plasate în antrepozit fiscal.

21 Întrucât nu consimțise la introducerea mărfurilor în cauză în SEE și, în plus, întrucât aflase că de pe sticlele care făceau parte din loturile în discuție fuseseră îndepărtate codurile de produs, Bacardi a luat măsuri pentru punerea lor sub sechestru și a solicitat Rechtbank Rotterdam să dispună mai multe măsuri. Ea a invocat, în acest scop, o atingere adusă mărcilor sale Benelux.

22 Prin hotărârea din 19 noiembrie 2008, Rechtbank Rotterdam (tribunalul din Rotterdam) a constatat că introducerea mărfurilor în cauză în SEE aducea atingere mărcilor Benelux ale Bacardi și a dispus unele dintre măsurile solicitate.

23 TOP Logistics a formulat apel la Gerechtshof Den Haag (curtea de apel din Haga). În cadrul acestei proceduri de apel, a fost admisă cererea de intervenție formulată de Van Caem.

24 Prin hotărârea interlocutorie din 30 octombrie 2012, această instanță a hotărât că, atâta timp cât mărfurile în cauză au avut statutul de mărfuri T1, nu a existat o atingere adusă mărcilor Benelux ale Bacardi.

25 În ceea ce privește aspectul dacă s-a adus atingere mărcilor respective o dată ce mărfurile în cauză au fost plasate în regimul de suspendare a accizelor, instanța menționată și-a anunțat, în hotărârea interlocutorie, intenția de a prezenta o cerere de decizie preliminară.

26 În decizia de trimitere, Gerechtshof Den Haag arată că, spre deosebire de cazul mărfurilor T1, taxele de import eventual datorate au fost plătite pentru mărfurile care se găseau în antrepozit fiscal. În consecință, aceste din urmă mărfuri au fost importate în sensul Directivei 92/12 și au fost puse în liberă circulație. Ele au devenit mărfuri comunitare.

27 Aceste constatări nu trebuie, totuși, potrivit Gerechtshof Den Haag, să conducă în mod necesar la concluzia că mărfurile în cauză au fost importate în sensul articolului 5 alineatul (3) litera (c) din Directiva 89/104.

28 Pe de altă parte, Gerechtshof Den Haag are îndoieli cu privire la aspectul dacă, în raport cu mărfurile plasate în regimul de suspendare a accizelor, este posibil să fi existat o „utilizare” „în comerț”, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 89/104 și poate exista riscul de a aduce atingere uneia dintre funcțiile mărcii în sensul jurisprudenței Curții.

29 În aceste condiții, Gerechtshof Den Haag a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„Aceste întrebări privesc produse originare din afara SEE, care, ulterior introducerii lor pe teritoriul SEE (fără acordul titularului și nu de către acesta), au fost incluse într-un regim de tranzit extern sau de antrepozit vamal […], într-un stat membru al Uniunii Europene.

1) Atunci când aceste produse sunt ulterior plasate, în împrejurările prezentei cauze, într-un regim de suspendare a accizelor, trebuie să fie considerate ca fiind importate, potrivit articolului 5 alineatul (3) litera (c) din Directiva 89/104, în sensul în care există o «utilizare (a semnului) în comerț»”, pe care titularul mărcii să o poată interzice potrivit dispozițiilor articolului 5 alineatul (1) din directiva menționată?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: trebuie să se considere că, în împrejurările prezentei cauze, simpla prezență a unor asemenea produse într-un stat membru (care au fost incluse într-un regim de suspendare a accizelor în acest stat membru) nu aduce atingere sau nu poate aduce atingere funcțiilor mărcii, astfel încât titularul mărcii care invocă drepturile naționale asupra mărcii nu se poate opune acestei prezențe?”

Cu privire la întrebările preliminare

30 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 5 din Directiva 89/104 trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci înregistrate într-unul sau în mai multe state membre se poate opune plasării de către un terț a mărfurilor care poartă această marcă în regimul de suspendare a accizelor, după ce anterior, fără consimțământul respectivului titular, le-a introdus în SEE și le-a pus în liberă circulație.

31 În această privință, trebuie amintit de la bun început că este esențial ca titularul unei mărci înregistrate într-unul sau în mai multe state membre să poată controla prima introducere în comerț a unor produse care poartă această marcă în cadrul SEE (a se vedea în special Hotărârea Zino Davidoff și Levi

Strauss, C-414/99-C-416/99, EU:C:2001:617, punctul 33, Hotărârea Makro Zelfbedieningsgroothandel și alții, C-324/08, EU:C:2009:633, punctul 32, precum și Hotărârea L'Oréal și alții, C-324/09, EU:C:2011:474, punctul 60).

32 Pentru ca acest lucru să fie posibil, articolul 5 din Directiva 89/104 conferă titularului mărcii un drept exclusiv care îi permite să interzică oricărui terț, printre altele, să importe produse care poartă marca sa, să ofere produsele, să le introducă pe piață sau să le dețină în acest scop fără consimțământul său (Hotărârea Zino Davidoff și Levi Strauss, C-414/99-C-416/99, EU:C:2001:617, punctul 40, Hotărârea Van Doren + Q, C-244/00, EU:C:2003:204, punctul 33, precum și Hotărârea Peak Holding, C-16/03, EU:C:2004:759, punctul 34).

33 În speță, mărfurile în discuție în litigiul principal au fost produse într-un stat terț. Acestea au fost introduse pe teritoriul vamal al Uniunii Europene fără consimțământul titularului mărcii și au fost plasate într-un regim vamal suspensiv. Ele au fost ulterior puse în liberă circulație, fapt care a încheiat regimul vamal menționat și a determinat plata taxelor de import, fără consimțământul titularului.

34 Din decizia de trimitere reiese că mărfurile în discuție în litigiul principal nu sunt plasate într-un regim vamal de suspendare. În consecință, jurisprudența potrivit căreia plasarea unor produse de marcă într-un regim vamal de suspendare, precum cel de tranzit extern menționat la articolele 91 și 92 din Codul vamal sau de antrepozit vamal menționat la articolul 98 din acest cod, nu poate să aducă atingere prin ea însăși dreptului exclusiv al titularului mărcii (a se vedea în special Hotărârea Philips și Nokia, C-446/09 și C-495/09, EU:C:2011:796, punctele 55 și 56, precum și jurisprudența citată), nu se aplică într-o cauză precum litigiul principal.

35 Dimpotrivă, întrucât taxele de import au fost achitate pentru mărfurile în discuție în litigiul principal și acestea au fost puse în liberă practică, respectivele mărfuri au făcut obiectul unui import în sensul articolului 5 alineatul (3) litera (c) din Directiva 89/104 (a se vedea în acest sens Hotărârea Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, punctele 43 și 44, precum și Ordonanța Canon, C-449/09, EU:C:2010:651, punctul 18).

36 Întrucât se încadrează, de altfel, într-una dintre categoriile de produse menționate la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 92/12, mărfurile în discuție în litigiul principal au devenit, de asemenea, conform articolului 5 alineatul (1) din această directivă, mărfuri importate în sensul aceleiași directive în momentul în care au ieșit de sub regimul vamal.

37 Îndoielile pe care le exprimă totuși instanța de trimitere cu privire la aspectul dacă titularul mărcii se poate opune plasării mărfurilor, puse astfel în liberă circulație fără consimțământul său, în regimul de suspendare al accizelor, sunt, în primul rând, legate de faptul că, în temeiul normelor enunțate de Directiva 92/12, în timpul acestui antrepozit fiscal accizele nu sunt plătite și, în consecință, mărfurile în discuție nu pot fi încă puse în consum.

38 Or, după cum au observat Bacardi și guvernul francez, rezultă din modul de redactare al articolului 5 alineatul (3) din Directiva 89/104, la fel ca din jurisprudența citată la punctul 32 din prezenta hotărâre, că titularul mărcii nu este nicidecum obligat să aștepte punerea în consum a mărfurilor care poartă marca sa pentru a-și exercita dreptul exclusiv. El poate, astfel, să se opună și unor acte care sunt săvârșite, fără consimțământul său, înainte de această punere în consum. Printre aceste acte figurează, printre altele, importul mărfurilor în cauză și deținerea acestora în vederea comercializării.

39 În temeiul unei interpretări coroborate a acestui articol 5 alineatul (3) și a alineatului (1) al aceluiași articol, este necesar să se constate că acte ale unui operator economic precum, în speță, Van Caem, care constau în importul în Uniune a produselor fără consimțământul titularului mărcii și plasarea acestor mărfuri în regimul de suspendare a accizelor, deținându-le astfel în antrepozit fiscal în

așteptarea achitării accizelor și a punerii în consum, trebuie să fie calificate drept „utilizare, în comerț, a unui semn identic mărcii pentru produse […] identice cu cele pentru care aceasta este înregistrată”, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 89/104.

40 Desigur, prin importul și depozitarea mărfurilor care poartă un semn identic cu o marcă a unui terț pentru produse identice cu cele pentru care este înregistrată această marcă, operatorul economic respectiv nu utilizează acest semn în operațiuni efectuate cu consumatori. Cu toate acestea, termenii „utilizare” și „în comerț” folosiți la alineatul (1) al aceluiași articol nu pot fi interpretați în sensul că vizează doar relațiile imediate dintre un comerciant și un consumator, în caz contrar articolul 5 alineatul (3) din Directiva 89/104 fiind lipsit de efect util.

41 În ceea ce privește, pe de o parte, noțiunea „utilizare”, Curtea a avut deja ocazia să precizeze că există utilizare a unui semn identic cu marca, în sensul articolului 5 din Directiva 89/104, în cazul în care operatorul economic în cauză utilizează acest semn în cadrul propriei comunicări comerciale (Hotărârea Google Franța și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 56).

42 Această situație se regăsește, de exemplu, în cazul în care un operator economic importă sau predă unui antrepozitar, în vederea punerii în comerț, mărfuri care poartă o marcă pe care nu o deține. Dacă situația ar fi diferită, actele de import și de deținere în scopul punerii în comerț, menționate la articolul 5 alineatul (3) din Directiva 89/104 și realizate în mod normal în lipsa unui contract direct cu consumatorii potențiali, nu ar putea fi calificate drept „utilizare” în sensul articolului menționat și nu ar putea, așadar, să fie interzise, chiar în condițiile în care legiuitorul Uniunii le-a identificat în mod expres ca putând fi interzise.

43 În ceea ce privește, pe de altă parte, expresia „în comerț”, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că utilizarea unui semn identic cu marca are loc în cadrul comerțului în măsura în care această utilizare are loc în contextul unei activități comerciale care vizează un avantaj economic, iar nu în domeniul privat (Hotărârea Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, punctul 40, Hotărârea Céline, C-17/06, EU:C:2007:497, punctul 17, precum și Hotărârea Google Franța și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 50).

44 Această situație se regăsește, evident, în cazul în care, precum în cauza principală, un operator economic care își desfășoară activitatea în comerțul paralel de produse de marcă importă și depozitează astfel de produse.

45 În ceea ce privește, în schimb, antrepozitarul, precum, în speță, TOP Logistics, este necesar să se constate că furnizarea de către acesta a serviciului de antrepozitare a mărfurilor care poartă marca unui terț nu constituie o utilizare a semnului identic cu această marcă pentru produse sau servicii identice sau similare cu cele pentru care respectiva marcă este înregistrată. În măsura în care acest prestator permite clientului său o astfel de utilizare, rolul său nu poate fi apreciat din punctul de vedere al dispozițiilor Directivei 89/104, ci trebuie, dacă este cazul, să fie examinat din perspectiva altor norme de drept (a se vedea prin analogie, Hotărârea Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punctele 28-35).

46 În al doilea rând, instanța de trimitere ridică problema riscului de a aduce atingere funcțiilor mărcii pe care îl poate genera actul care constă în plasarea mărfurilor care poartă o marcă a unui terț în regimul de suspendare a accizelor. Ea menționează, în acest context, jurisprudența Curții potrivit căreia, în ipoteza menționată la articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva 89/104, exercitarea dreptului exclusiv conferit de marcă trebuie să fie rezervată cazurilor în care utilizarea semnului de către un terț aduce atingere sau este susceptibilă să aducă atingere uneia dintre funcțiile mărcii, indiferent dacă este vorba despre funcția esențială de indicare a originii produsului sau a serviciului vizat de marcă sau despre una dintre celelalte funcții ale acesteia (Hotărârea Google Franța și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 79, precum și Hotărârea Interflora și Interflora British Unit, C-323/09, EU:C:2011:604, punctul 38).

47 În această privință, trebuie amintit că funcția esențială de indicare a originii permite să se identifice produsul sau serviciul desemnat de marca respectivă ca provenind de la o întreprindere determinată, această întreprindere fiind cea sub controlul căreia se comercializează produsul sau serviciul (Hotărârea Backaldrin Österreich The Kornspitz Company, C-409/12, EU:C:2014:130, punctul 20 și jurisprudența citată).

48 După cu au observat Bacardi și guvernul francez, orice act al unui terț care împiedică titularul unei mărci înregistrate într-unul sau în mai multe state membre să își exercite dreptul, recunoscut prin jurisprudența amintită la punctul 32 din prezenta hotărâre, de a controla prima introducere pe piață a unor produse care poartă această marcă în cadrul SEE, aduce atingere prin natura sa respectivei funcții esențiale a mărcii. Importul de produse fără consimțământul titularului mărcii în cauză și deținerea acestor produse în antrepozit fiscal în așteptarea punerii lor în consum în Uniune au ca efect privarea titularului acestei mărci de posibilitatea de a controla modalitățile primei puneri în comerț în SEE a unor produse care poartă marca sa. Astfel de acte aduc atingere, în acest mod, funcției mărcii care constă în identificarea întreprinderii de la care provin produsele și sub controlul căreia se organizează prima punere în comerț.

49 Această analiză nu este infirmată de faptul că mărfurile importate și plasate în regimul de suspendare a accizelor pot, ulterior, să fie exportate către un stat terț și astfel să nu fie niciodată puse în consum într-un stat membru. În această privință, este suficient să se arate că orice marfă în liberă circulație poate fi exportată. Această eventualitate nu poate împiedica aplicarea unor norme în materie de mărci în privința mărfurilor importate în Uniune. În plus, exportul este el însuși un act menționat la articolul 5 alineatul (3) din Directiva 89/104.

50 Având în vedere toate considerațiile precedente, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 5 din Directiva 89/104 trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci înregistrate într-unul sau în mai multe state membre se poate opune plasării de către un terț a mărfurilor care poartă această marcă în regimul de suspendare a accizelor, după ce anterior, fără consimțământul titularului, le-a introdus în SEE și le-a pus în liberă circulație.

Cu privire la cheltuielile de judecată

51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 5 din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci înregistrate într-unul sau în mai multe state membre se poate opune plasării de către un terț a mărfurilor care poartă această marcă în regimul de suspendare a accizelor, după ce anterior, fără consimțământul titularului, le-a introdus în Spațiul Economic European și le-a pus în liberă circulație.

Semnături